

Nemsokára kezdődik a nagyhét. Ez az az idő, amikor az Úr Jézus már Jeruzsálemben volt, ahol meg is halt értünk a kereszten. De Jézusnak ez az útja a keresztre felé nem akkor kezdődött, amikor bevonult Jeruzsálembe. Ebből az útból az, ami számunkra látható, akkor kezdődött, amikor Ő lejött a földre.

Ez a beszélgetés Nikodémussal az Úr földi, nyilvános szolgálatának az elejére esett. Mégis, már ekkor is arról beszél, ami az Ő célja – ami Isten célja Ővele, miértünk. Amit Ő fog megtenni, ill. engedni: „felemeltetik”, és amire nekünk szükségünk van: „újonnan kell születnetek”. Ezt szolgálata elején – és a beszélgetés elején – mondja, mert valóban ez az első: így lesz életünk, így juthatunk be Isten országába, arra a helyre, ami „nekünk készített” (Mt 25,34). A másik hely, az örök tűz nem az embernek készített (Mt 25,41), mégis oda jut az, aki nem születik újonnan. Az ilyen ember „halott a bűneiben” (Kol 2,13), és Isten nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene (Mt 22,32). Halottan és bűnben nem lehet bemenni az Ő országába. Élnünk kell – de nemcsak a testi életünket, hanem azt az örök életet, ami Isten Fiában van (1Jn 5,11). Erre az életre is születnünk kell.

Az örök életben „nem én élek, hanem Krisztus él bennem”, nem magamnak, magamért élek. Krisztus az életem, aki cselekszik is bennem – olyat is, amit az ember nem tud megtenni addig, amíg csak a földi dolgokat „látja”.

Hogyan lehetséges ez? – „Vízről és Lélekről”: hallom az Igét és Isten Lelke ér el általa. Írott ige vagy igehirdetés: Ő végzi el, hogy Isten beszédeként fogadjam, mert valóban az (1Thessz 2,13). Az így befogadott Ige szül újjá.

„Te Izráel tanítója vagy és nem tudod?” – Nikodémus tudhatta volna: Ez 36,25.27: „tisztá vizet hintek rátok... az én Lelkemet adom belétek”. – „Amit tudunk, azt mondjuk”: ha te nem tudod ezeket, nem is taníthatod. Ha nem születettél újonnan, nem tudod másoknak elmondani, mi az. Ha helyesen beszélsz is róla, mást fogsz mutatni az életeddel. A saját fejed után mész, teszed, amit jónak gondolsz, és várod, hogy Isten elismerje ezeket. „Ami testről született, test az, ami Lélekről született, Lélek az.”

„Amit tudunk, azt mondjuk, és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot”: az Úr Jézus arról az életről tett bizonyosságot, aki Ő maga, és amit (akkor még) csak Ő ismert. Senki sem ment fel a mennybe – de Ő leszállt onnan. Ezt ígérte meg régebben is: „le is szállok, hogy megmentsem” az embert (2Móz 3,8). „Földiekről szól”: a saját kereszthaláláról és arról, hogy mi hogyan juthatunk örök életre: „aki hisz Őbenne” – ennek a földön kell megtörténnie.

Mózes „felemelte a kígyót”, Isten felemelteti az Emberfiát, az Úr Jézust. A kígyó: a bűn, ami a halálot okozza. A felemeltetett Emberfia: Jézus Krisztus, akin rajta van a bűnöm. A felnézés: a hit, hogy valóban ez fog megmenteni, mert ezt mondta az Úr.

Hit nélkül ezt bolondságnak tartja az ember. „Az nem lehet, hogy csak odanézek, és megmenekülök.” „Bűnös vagyok, de Jézus Krisztust mások ölték meg, nem én.” „Az emberek megölték Isten Fiát; nem lehet, hogy Isten éppen ezért mentse meg az embert, annál inkább bosszút kellene állnia.” – Ezekre juthat az ember a saját gondolkodásával.

Mégis voltak, akik felnéztek a feltűzött kígyóra, és megmenekültek. Ez az a hit, ami valóban megment, mert Isten szavára épít. Mi is abban hittünk, amit Isten mondott. Abban hittem, amit Jézus mondott: „aki hozzám jön, azt én nem küldöm el” (Jn 6,37).

„Amit látunk, arról teszünk bizonyosságot”: Krisztusról, mert most már látjuk Őt, mert Őrá néztünk fel. Arról, hogy nincs más, ami megmenthet, amiért Isten elfogadna. Arról, hogy

Krisztus nélkül az ember halott marad, bármit tesz. Arról, hogy Ő az Élet, akiben nincs bűn, és ezt az életet éli bennünk is és mindenkiben, aki hisz benne. Nélküle nem láthatjuk meg Isten Országát, de vele bemehetünk abba – amely nekünk készített.

Jn 7,38

Aki hisz énbennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!